

riedkami sláčikového orchestra dosahuje maximálne množstvo farebných a zvukových efektov. 9. variácia — Chant — je trojhlasou piesňou sordinovaných viol nad tajuplným pozadím orchestra. 10. variácia — Fúga a finále — na vrchole tejto živej časti zaznieva téma unisono v sólovom kvartete, neskôr ju preberá celý súbor. Krátka kóda uzaviera dielo.

BUDÚCI KONCERT

Piatok 20. mája 1966 v poradí B
Pražský komorný orchester bez dirigenta
Rossini: Talianka v Alžíri. Predohra
Družecký: Partita in F pre dychy
Mozart: Symfónia E dur
Beethoven: Prometheus
Voříšek: Symfónia D dur

Štvrtok 26. mája 1966 v poradí A
Dirigent: Ladislav Slovák
Sólita: Saša Večtomov
Beethoven: 1. symfónia
Haydn: Koncert pre vcello a orchester
Beethoven: 2. symfónia

K-22*61407 — ZT 41, 2218-66

Bratislavské hudobné slávnosti

Koncert

ENGLISH
CHAMBER ORCHESTRA

Dirigent:
RAYMOND LEPPARD

Sólisti:
EMANUEL HURWITZ
husle

CECIL ARONOWITZ
viola

Bratislava, 17. a 18. mája 1966

SLOVENSKÁ
FILHARMÓNIA

NOSITEĽ RADU PRÁCE

JOSEPH HAYDN:

SYMFÓNIA F MOL, č. 49, „LA PASSIONE“

Adagio
Allegro di molto
Menuetto
Finale. Presto

WOLFGANG AMADEUS MOZART:

KONCERTANTNÁ SYMFÓNIA PRE HUSLE
A VIOLU

Es dur, KV 334
Allegro maestoso
Andante
Rondo. Presto

HENRY PURCELL:

FANTÁZIA C MOL

BENJAMIN BRITTEN:

VARIÁCIE NA TÉMU FRANKA BRIDGEA, op. 10

English Chamber Orchestra patrí k popredným anglickým komorným orchestrom. Súbor založili v r. 1948 pod názvom Goldbrough Orchestra a vo svojich začiatkoch sa venoval výlučne interpretácii hudby 18. stor. Postupne sa však vyvíjal umelecký, dramaturgický i interpretačný profil orchestra. Pravidelne účinkuje v BBC, podniká zájazdy v Anglicku a Európe. Dnes sa súbor venuje už aj súčasnej hudbe. S orchestrom spoluúčinkovali významní sólisti m. i. Elizabeth Schwarzkopf, Yehudi Menuhin, Isaac Stern, David Oistrach a i. Anglický komorný orchester s veľkým úspechom účinkoval na festivaloch v Londýne, Edinburghu, Luzerne a i.

Symfónie **Josepha Haydna** z obdobia konca šesťdesiatich rokov 18. storočia poukazujú na stále výraznejšie sa formujúcu tendenciu smerom k maximálnemu zjednodušovaniu a koncentrácii. Do tejto skupiny, ktorú v dôsledku vášnivého výrazu po stránke obsahovej možno zaradiť do obdobia Sturm und Drangu, patrí i symfónia č. 49 „La passione“. Príznačná pre toto obdobie Haydnovej tvorby je pomerne nezvyklá tónina f mol a obľuba veľkých intervalových skokov.

V tvorbe **Wolfganga Amadea Mozarta** stoja medzi symfóniami a inštrumentálnymi koncertami tzv. „koncertantné symfónie“; sú to symfónie so sólami rôzneho rozsahu. Rôzne nástroje stoja v popredí buď sólisticky alebo v skupinách ako v koncerte grosse, pričom však formu symfónie skladateľ zachováva. — Koncertantná symfónia pre husle a violu Es dur patrí k najvýznamnejším skladbám tohto druhu. Prvá časť začína plným tutti, sóla nastupujú jedno za druhým, podporované orchestrom. Druhá časť je vážna, dojímavá; sólové nástroje opäť nastupujú za sebou, s bohato ozdobovaným prednesom. Záverečná časť je rondom v sonátovej forme, živého a veselého charakteru.

Henry Purcell patrí k nevelkému počtu skutočne veľkých anglických skladateľov, ktorých význam prerástol lokálny rámec a ktorí aj v dejinách hudby zohrali dôležitú úlohu. Purcell bol

najvýznamnejším predstaviteľom starej anglickej opery; okrem tohto zanechal však veľký počet cirkevných skladieb najrôznejšieho druhu, ktoré okrem určitých talianskych a nemeckých vplyvov sa vyznačujú veľmi osobitými črtami, zvlášť svojou melanchóliou, tragickým pátosom a tmavo zafarbenou lyrikou. Z inštrumentálnych skladieb sú najdôležitejšie Purcellove triove, sonáty, komorné sonáty, skladby pre čembalo a klavír a veľmi významné, prekvapujúco odvážne 3—8 hlasé fantázie, z ktorých jedna odznie na dnešnom koncerte. Aj tieto charakterizuje vášnivý dramatismus a vznešená lyrika.

Prvý anglický skladateľ, ktorého význam a umelecký dosah ho približujú k Purcellovi, je **Benjamin Britten** (nar. 1913). Študoval u Franka Bridgea, na ktorého tému napísal aj svoju prvú skutočne úspešnú skladbu — Variácie op. 10. Dielo zaujme poslucháča bohatstvom svojich hudobných nápadov a hlavne virtuóznym využitím inštrumentálnych možností sláčikového súboru. Pôvabnú tému valčíkového charakteru (z Bridgeovej skladby „Three Idylls“) prednášajú po úvodných taktach Introdukcie sólove husle, potom trošku variovane celý súbor. V 1. variácii — Adagio — zaznievajú nad chorálovými akordami hlbokých sláčikov úlomky témy. 2. variácia — Pochod — začína pianom a vystupňuje sa k maximálnej zvukovej intenzite, aby potom znova postupne zatíchla a končila v piano — akoby obraz blížiacej a opäť sa vzdalujúcej pochodovej kapely. V 3. variácii — Romanca — skladateľ stavia proti pôvabnej kantiléne kontrpunkt témy v pizzikate basov. 4. variácia — Aria Italiana — je skvelou paródiou koloratúrnej árie rossiniovského typu. Prvé husle sú sprevádzané ostatnými sláčikmi na spôsob doprovodu gitary. 5. variácia — Bourrée classique — je energická, s virtuóznym stvárnením partu sólových huslí. 6. variácia — Viedenský valčík — využíva veľmi znalecky a s ľahkou iróniou všetky melodické a rytmické zvraty viedenského valčíka. 7. variácia — Moto perpetuo — je brilantným kusom pre sláčiky. V 8. variácii — Funeral Marc — predstavuje sa Britten ako fascinujúci inštrumentátor; prost-